

EDITORIAL

Una altra vianant atropellada

Estaria millor dit morta que atropellada, ja que aquest fou el resultat de l'accident ocorregut divendres passat al Barri del Liedoner, en el carrer Primer Marquès de les Franqueses. No és la primera vegada ni la que fa deu que un vianant és atropellat en aquella zona. Darrerament es parla molt dels problemes de la circulació de cotxes. Es comenten sempre les dificultats que existeixen per travessar Granollers o bé aparcar-hi en hores punta. Es parla de la gran quantitat de cotxes que circulen i de la lentitud amb que ho han de fer, però poques vegades ens recordem de les dificultats dels peatons. Si examinem els passos per a vianants que existeixen a Granollers des del barri de can Bassa fins al semàfor de la cruïlla carrer de Girona-Primer Marquès de les Franqueses al final de Granollers, podrem constatar les dificultats que han de vèncer les criatures i les persones d'edat avançada per creuar la carretera. Sovint han de fer vertaders equilibris per a passar d'una banda a l'altra del carrer. L'existència d'uns quants semàfors i de dos o tres passos de vianants no els facilita pas massa la feina. Sovint els cotxes ocupen tot l'espai i el peatí ha de disputar una gimcana per anar d'una voravia a l'altra. Travessar la carretera en cantonades com la del carrer d'en Prim-carrer de l'Enginyer o bé anar de la plaça de Perpinyà a la Plaça Maluquer i Salvador resulta força complicat i perillós, sobretot si tenim en compte els nervis dels conductors, la velocitat amb que condueixen quan poden. El comportament de molts d'ells no facilita pas massa la feina. Granollers no és una ciutat per tenir-hi cotxe. Ni els espais d'aparcament ni el dimensionat dels carrers varen ésser pensats per això. Avui el cotxe és l'amo del carrer i no resta espai per a ningú més. Algun estudi de ciutats del futur indica que més enllà de l'any dos mil la bicicleta tornarà a ser utilitzada. Com a Holanda o la Xina. La bicicleta hauria d'ocupar més lloc en el transport públic a les nostres ciutats. Si els polítics s'ho pensessin una mica millor possiblement que algun dels milions enterrats en la construcció de parcs salomònics en barris perifèrics potser es podria orientar cap a la creació d'espais per a circular amb la bicicleta. Segur que estalviariem més d'un mort, molta gasolina, contaminació i portariem una vida més sana. Aleshores els vianants podrien circular també més tranquils i ho agrairien.

PlaçaGran

Crònica del Vallès Oriental

Edita
Premsa Vallesana
President
Jesús Solsona i Ollé

Redactors, col·laboradors i corresponsals: Miriam Viaplana, Miriam Torres, Joan Sala Vila, Llorenç Pascual, Eugeni Estrada, Pitu Cornet, Francesc Pujol, Montserrat Saboya, Montserrat Mir, Joan Serrat, Josep Bosch, Martí Parera, Xavier Marí, Esteve Sala, Ofèlia Roca, Juli Valls, Pere Comas, Salvador Estany, Pere Valls, Genís Sunyol, Francesc Rocasalbas, Martí Boada, Pere Mateu, Santiago Cucurella, Lourdes Cu-

bells, Jaume Rodri, Joan Colomé, Josep Macià i Macià, Josep Garcia. Esteve Gironella, Jordi Ribó (fotografia).
Redacció, Administració i Publicitat: Roger de Llúria, 1 1r. - Tel. 870 47 09 (Dues línies)
Fax: 870 47 09 - 08400 Granollers
Fotocomposició: Edicatsa
Impressió: Editorial Gironina, S.A.
Dipòsit legal: B 332278
Distribució: Rafael Palomo

"Plaça Gran" és un setmanari plural que no ha de compartir necessàriament les opinions dels seus col·laboradors, que són atribuïdes únicament a les persones que les signen.

Catalunya no és un problema espanyol

—Jaume Rodri—

A parer meu, Catalunya és ara, i ho ha estat des del 1714, un problema irresolt de política europea, internacional. Perdudes les llibertats nacionals, la sobirania, al si i arran d'un conflicte polític internacional, serà només a nivell de política internacional on podrem trobar el camí —única sortida— per a la recuperació de la llibertat nacional. Sempre amb el ben entès (a estones difícil de provar i tothora impossible de comprovar) que l'actual classe política dirigent a Catalunya tingui pretensions serioses pel que fa a la llibertat nacional de Catalunya.

A l'origen del nostre problema polític, doncs, s'hi troba la determinant d'un conflicte polític de proporcions internacionals que genera un statu quo que s'ha perllongat, en el temps i en l'espai, fins abans d'ahir mateix. Espanya es troba implicada en el problema polític de Catalunya només en tant que estat europeu i en la força i proporció que el seu currículum polític li permet vinculacions normals (obertes o tacades) amb la comunitat europea, internacional. Per més que en la superfície de les aigües l'Espanya successiva hagi aplicat i reblat conclusions polítiques dràstiques contra Catalunya, s'ha de saber i entendre que l'origen de totes elles ha estat sempre aliè i superior a Espanya.

Malauradament no ha pas estat aquesta la versió teòrica i pràctica que hem heretat dels nostres polítics més immediats, llevades honroses excepcions convenientment silenciades. Tot el contrari. Havent confós arbre per bosc, han emprès una versallesca i tossuda controvèrsia amb el canceller espanyol, perdent memòria sobre la causa real i principal del nostre secular empenonament. Un gravíssim error diplomàtic del que n'ha derivat tota una munió d'estratègies i tàctiques fallides. Així, via Espanya, el problema polític de Catalunya quedarà sempre reduït, als ulls dels autors i dels espectadors del nostre drama, a una avorrida i enfadada baralla domèstica espanyola entre familiars. Un de tants milers de problemes socials de mal veïnatge que hi ha avui al món.

Si de debó hi ha algú que vulgui resituar el problema polític de

Catalunya portant-lo a la via d'una possible solució real i bàsica, caldrà reprendre'l formalment i fonamentalment des de l'òptica, lleis i servituds de la política internacional. Espanya, per bé que omnipresent en la facturació diària de la nostra servitud, no és més que un apèndix obligat. Mai però el cos polític principal.

Entenc que, a partir d'aquesta anàlisi, hom pot entendre millor el difícil esclavatge d'un poble, el nostre, amb una realitat socio-política ben peculiar: **Nacló socialment potent, políticament estèril.** És aquesta una constant, amb alts i baixos, prou generalitzada però com per esdevenir-ne la constant definitiva. De fet, llevat moment singulars i escassos, ha estat el potencial social qui ha salvat les essències. Essències salvades que, arribada l'oportunitat política, han estat una i altra vegada malbaratades. Per error, per interessos, per ignorància política.

Així, reiterant història passada, les forces socials, heroiques i esforçades en la negra pleamar del franquisme, que creien que amb l'arribada de la democràcia a Espanya i amb una certa instauració de poder polític català (Generalitat, Parlament, Mossos d'Esquadra), la Sobirania nacional era a l'abast de la història, s'han adonat, a hores d'ara, ben segur, que s'allunya progressivament de les seves apetències la normalitat nacional esperada.

Amb aquesta democràcia espanyola socio-monàrquica, amb aquesta Generalitat catalano-borbònica, i sempre que hi hagi molts milions per entremig, la **Catalunya-problema-domèstic-espanyol** pot tenir una solució. Solució que lluny d'encarrilar positivament el problema real, l'emascara i ens enfonsa definitivament i ens enterra en el subsòl de Castella sense demà possible. Un plat de lleties contra mil anys d'història, contra un paisatge únic i irrepètible. Galdós servei a la comunitat de nacions i curiós haraquiri el nostre!

Si queda algun polític, si queda encara algun partit polític (i queda, segur!) capaç de repensar-se amb prou rigor, entenc que no li queda altra via que la d'encetar la reflexió i el treball polític sota el prisma fonamental de

la relació de forces polítiques a nivell europeu i internacional. No pas per anar a fer els gegants pel món, estafent importàncies pagades a cop de talonari i que engrandeixen exclusivament als seus infatuats autors. No. Sinó per obrir els fronts de presència, persistència, aliances i serveis que han de facilitar el tractament adequat al problema irresolt de política internacional que és Catalunya.

És mil vegades millor (amb tota la gràcia de l'exageració, que s'ho val) que Catalunya tingui dos parlamentaris a Europa i un despatx d'observador a Nacions Unides que la meitat menys un dels diputats a les Corts a Madrid. Cal recordar que Catalunya ha estat una nació oprimida sota la Monarquia, sota la República espanyola, sota el Franco i sota l'actual Constitució post-franquista. Com pot Catalunya esperar justícia del seu propi botxí?

Si solució tenim, no és via Madrid. És la comunitat internacional de nacions via Europa. **Carnet-Ribalta, J.M. Fontanals i J. Ventura Sureda**, en nom del **Consell Català de Londres**, el 14 d'abril de 1945, van signar una de les cartes polítiques més clariuents de tota la nostra història política recent. Una carta a les Nacions Unides que concloïa així:

Catalunya DEMANA a les Nacions Unides:

a.- Que el seu retardat cas d'alliberació nacional sigui, des d'aquest moment, posat a l'ordre del dia com un cas que necessita immediata atenció.

b.- Que la seva reclamació d'autogovern sigui registrada per a la solució immediata sota els principis i les clàusules de la Carta de l'Atlàntic, independentment de qualsevol solució política que sigui planejada per a Espanya.

c.- Que la seva posició dins l'organització política d'Espanya sigui decidida per Catalunya mateixa, a través de plebiscit dels catalans nacionals, després de reconegut el seu status de nació.

d.- Que qualsevol altra desavinença o disputa entre Catalunya i Espanya sigui sotmesa per ésser oïda davant el Consell de les Nacions Unides o la Cort Internacional de Justícia.

Trens perillosos

—Joventut Socialista Granollers—

La Joventut Socialista del Vallès Oriental desitja donar a conèixer que manté la seva preocupació i la seva denúncia envers el problema del pas de trens amb materials perillosos per la comarca, i el risc que això comporta.

Ens enfrontem a un doble problema, a un doble perill. Per un costat, el pas del tren amb material radiactiu provinent de les centrals nuclears amb destinació França, i per l'altre costat, els

trens amb materials perillosos i inflamables que travessen o resten estacionats molt a prop de les nostres ciutats.

Aquests perills es veuen augmentats per la manca de seguretat als trens que, com vàrem poder comprovar fa poques setmanes i no per primera vegada, es desfrenen i cauen en pendent cap a Mollet convertint-se en amenaçadors combois de la mort.

Per això ens sumem a la preocupació dels veïns de les zones properes, i instem a les autoritats competents en el tema que es sensibilitzin i cerquin solucions abans que un accident o una fuga provoqui una desgràcia que ningú no vol. Així, la J.S.C. (V.O.) no descarta cap mena d'acció de protesta per demanar solucions, com ja ha fet en altres ocasions.

JOVENTUT SOCIALISTA DE CATALUNYA
Federació Vallès Oriental

Plaça Gran

Telf. i Fax 870 47 09